

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

pprap. L. L.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem,
se sídlem Písek, Přátelství 1960

proti
žalovanému

první náměstek policejního prezidenta
se sídlem Strojnická 27, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2019, č. j. PPR-23982-50/ČJ-2014-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2019, č. j. PPR-23982-50/ČJ-2014-990131, se ve výroku II. zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 030,10 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, a to pouze jeho výroku pod bodem II., jímž bylo žalobci přiznáno právo na náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve výši 9 254 Kč (dále též „nákladový výrok“ či „žalobou napadený výrok“).
2. Přičemž žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný ve výroku pod bodem I. zrušil rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru (dále též „prvostupňový správní orgán“) pod č. 733/2014 ze dne 20. června 2014, jímž byla podle § 125 odst. 1 ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby v rozsahu 150 hodin v období od 31. prosince 2010 do 31. prosince 2012, taktéž byla zamítnuta jeho žádost o doplatek za nařízený výkon služby přesčas, ke kterému byl povolán v době trvání služební pohotovosti nařízený v důležitém zájmu služby podle § 62 zákona o služebním poměru ve dne 30. ledna 2013 v rozsahu 13 hodin; dne 15. února 2013 v rozsahu 7 hodin; dne 22. března 2013 v rozsahu 6 hodin; dne 6. prosince 2013 v rozsahu 8 hodin, neboť za tuto vykonanou službu byl již žalobci přiznán služební příjem podle § 126 odst. 3 zákona o služebním poměru, s uplatněnou námitkou promlčení za nařízenou službu přesčas konanou v období od 1. ledna 2009 do 30. prosince 2010; a současně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ve výroku pod bodem II. přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, jak uvedeno shora v bodě 1 rozsudku.
3. Jelikož žalobce v dané věci požadoval po soudu zrušení výroku pod bodem II. žalobou napadeného rozhodnutí, bude se soud v tomto rozsudku dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řízení správním, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“), soustředit toliko na přezkum nákladového výroku v mezích žalobou uplatněných bodů. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí tento výrok odůvodnil nejprve poukazem na spisový materiál s tím, že žalobce dne 18. 7. 2014 v odvolání řádně a v souladu s § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že žalobce byl v dotčeném správním řízení úspěšný, neboť žalovaný rozhodl ve věci shodně s požadavkem žalobce ve vyjádření ze dne 21. 5. 2019. Nicméně připomněl, že žalobce má nárok jen na náhradu nákladů řízení nezbytných k řádnému a účelnému uplatňování či bránění svých práv. Přiznané náklady řízení žalobci vyčíslil částkou 9 254 Kč s tím, že tato sestává z mimosmluvní odměny (za 5 úkonů po 1 000 Kč); mimosmluvní odměny ve výši ½ (za 1 úkon po 500 Kč); náhrady hotových výdajů (za 6 úkonů po 300 Kč) ve výši 1 800 Kč; náhrady jízdného ve výši 1 354 Kč a náhrady za promeškaný čas ve výši 600 Kč. Poté jednotlivé shora přiznané položky vysvětlil. Konkrétně uvedl, že jedním úkonem právní služby, za který žalobci náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu, bylo jak žalobcovo podání blanketního odvolání ze dne 18. 7. 2014, tak jeho odůvodnění ze dne 19. 9. 2014, jelikož materiálně tvoří jedno podání, tj. odvolání. V této souvislosti poukázal na relevantní judikaturu správních soudů např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Ads 150/2017 – 23, a ze dne 5. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2013, č. j. 1 As 14/2013 – 23. Za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu žalovaný považoval i účast zmocněnce žalobce na jednání senátu poradní komise včetně seznámení se se spisovým materiálem dne 14. 11. 2014, neboť zmocněnec žalobce se se spisovým materiálem seznámil v rámci jednání senátu poradní komise. Jednání spolu se seznámením se se spisovým materiálem trvalo 1 hodinu a oba úkony byly zapsány v jednom protokolu. Shodně pak žalovaný posoudil účast zmocněnce žalobce na jednání senátu poradní komise a seznámení se se spisovým materiálem dne 11. 5. 2015, kdy oba tyto úkony trvaly 45 minut a rovněž byly zapsány v jednom protokolu. Žalovaný považoval za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu seznámení se zástupce žalobce se spisovým materiálem dne 20. 5. 2019. Žalovaný žalobci za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu započítal i jeho vyjádření ze dne 21. 5. 2019, v němž se žalobce k věci věcně i procesně vyjádřil, podrobně vyčíslil náklady a upřesnil žalobní petit. Mimosmluvní odměnu ve výši ½ pak žalovaný přiznal žalobci za vyjádření ze dne 17. 4. 2015, neboť se dle § 11 odst. 3 advokátního tarifu jedná o úkon svou povahou nejbližší jednoduché výzvě k plnění dle § 11 odst. 2 písm. h) advokátního tarifu. Tímto vyjádřením totiž zmocněnec žalobce jen reagoval na přípis předsedy senátu poradní komise a sdělil, že se chce účastnit jednání senátu poradní komise a uplatnil práva dle § 174 zákona o služebním poměru. Dle žalovaného tak jde pouze o přípis, v němž absentuje základní skutkový a právní rozbor věci, tudíž vyjádření obsahově neodpovídá podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Žalovaný shrnul, že žalobci přiznal finanční náhradu za celkem 6 úkonů právní služby, z toho v jednom případě ve výši jedné poloviny; včetně hotových výdajů tzv. režijního paušálu podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v témže počtu.

4. Dále žalovaný nákladovým výrokem přiznal žalobci náhradu jízdních výdajů dle § 13 odst. 1, 5 advokátního tarifu za jízdy uskutečněné jeho zmocněncem ve dnech 14. 11. 2014, 11. 5. 2015 a 20. 5. 2019 k jednání senátu poradní komise a k seznámení se se spisovým materiálem. Co se týče první jízdy uskutečněné zmocněncem dne 14. 11. 2014, žalovaný za ni žalobci nepřiznal náhradu za jízdné ze sídla advokátní kanceláře zmocněnce v Písku do místa konání jednání v Praze, jelikož mu bylo z úřední činnosti známo, že zmocněnci již tato náhrada jízdních nákladů byla přiznána v jiném správním řízení, a to v rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 28. 5. 2019, č. j. PPR-20579-79/ČJ-2014-990131, za jízdu k výslechu svědků. Žalobci nebyla přiznána ani náhrada času za zpožděné jednání senátu poradní komise dne 14. 11. 2014, jelikož ke zpoždění jednání došlo s ohledem na prodloužení doby strávené zmocněncem u výslechu jím navržených svědků právě ve věci vedené pod č. j. PPR-20579-79/ČJ-2014-990131, tudíž odklad počátku jednání senátu poradní komise ve věci bylo zapříčiněno výhradně vinou zmocněnce. Ve vztahu k jízdě zmocněnce uskutečněné dne 28. 5. 2015 (soud upozorňuje na písařskou chybu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v datu druhé jízdy zmocněnce, když správným datem mělo být 11. 5. 2015) k jednání senátu poradní komise a k seznámení se se spisovým materiálem žalovaný taktéž žalobci nepřiznal finanční náhradu za jízdné a za promeškaný čas, jelikož mu bylo z úřední činnosti známo, že zmocněnec měl v období od 9. 2. 2015 do 8. 3. 2018 zřízenou pobočku advokátní kanceláře v Myslíkově ulici 23, Praha 1. Upozornil na § 14 písm. a) advokátního tarifu, dle něž advokátovi náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech v místech, které nejsou sídlem či bydlištěm advokáta. Vyložil, že *a contrario* je zřejmé, že je-li úkon prováděn v místě sídla advokáta, náhrada za promeškaný čas a ani za jízdní výdaje mu nepřisluší.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018, sp. zn. 5 Ad 22/2014, kde se soud již k uvedenému vyjádřil. A co se týče žalobcem uplatněných nákladů za v pořadí třetí jízdu zmocněnce dne 20. 5. 2019 za jízdu z adresy jeho advokátní kanceláře v Písku do sídla Policejního prezidia ČR v délce 120 km; konstatoval, že nebyla shledána plná účelnost jím požadovaných nákladů. Zmocněnec totiž má zapsanu pobočku advokátní kanceláře v obci Čimelice, a jelikož je tato blíže místu konání úkonu, byl výpočet přiznané částky stanoven s ohledem na místo bližšího konání úkonu. Tedy vzdálenost mezi pobočkou zmocněnce v Čimelicích a místa konání úkonu činila jen 86 km (při cestě tam i zpět, jde o 172 ujetých km), což bylo ověřeno plánovačem tras na portálu www.mapy.cz a www.google.cz/maps, při průměrné spotřebě vozidla 11,4 l/100 km, ceně benzínu 95 oktanů 33,10 Kč/l a opotřebení vozidla 4,10 Kč/km dle vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidle a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad) vyčísleny na 1 353,96 Kč, po zaokrouhlení ve výši 1 354 Kč za cestu tam a zpět. Žalovaný přiznal žalobci náhradu za promeškaný čas strávený cestou do místa konání úkonu a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu, ve výši 600 Kč (tj. 100 Kč za každou započatou půlhodinu). Nižší přiznaná částka než žalobcem požadovaná byla dána tím, že doba cesty ze sídla pobočky advokátní kanceláře zmocněnce do místa úkonů trvá v průměru 1 hodinu a 7 minut (jak bylo též ověřeno plánovačem tras na portálu www.mapy.cz a www.google.cz/maps), což činí celkem 6 započatých půlhodin za cestu tam a zpět.

5. Závěrem žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shrnul důvody nepřiznání žalobcem požadované výše náhrady nákladů řízení s tím, že správní orgány jsou povinny účastníky požadované náhrady nákladů kontrolovat a posuzovat s ohledem na účelnost jejich vynaložení. K tvrzení žalobce o dopravních komplikacích během jízdy, uvedl, že tato nebyla nikterak doložena.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je, co se týče odůvodnění výroku pod bodem II., nepřezkoumatelné; dále, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, věc byla i po právní stránce nesprávně posouzena a ve správním řízení došlo k závažnému porušení procesních předpisů.
7. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval v tom, že se v něm žalovaný nevypořádal s veškerými odvolacími námitkami, neboť některé z nich shledal neúčelnými s ohledem na to, že se napadené rozhodnutí zrušuje a jejich vypořádání tak bude provedeno prvostupňovým správním orgánem v novém rozhodnutí. Další okruh námitek měl být vypořádán v rámci rozhodnutí Městského soudu v Praze. Ani námitka promlčení nebyla žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně zvážena.
8. Žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech tím, že právní zástupce žalobce nebyl, kromě jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ve dnech 14. 11. 2014 a 11. 5. 2015, na další jednání komise bez vysvětlení přizván. Žalobce v tomto jednání (resp. nepřizvání) spatřoval účelový postup správního orgánu, jímž se snažil o minimalizování náhrad nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

9. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu nebyly ze strany žalovaného zpřístupněny vnitřní předpisy upravující jednání senátu poradní komise.
10. Dále namítal, že nákladovým výrokem žalobou napadeného rozhodnutí mu nebyla řádně přiznána náhrada nákladů řízení dle ustanovení § 177 zákona o služebním poměru, přestože byl v řízení o odvolání plně úspěšný. Byl přesvědčen, že nárok na náhradu nákladů řízení řádně a včas uplatnil podáním ze dne 21. 5. 2019, jímž reagoval na výzvu Policie České republiky, Policejního prezidia České republiky, č. j. PPR-23982-47/ČJ-2014-4990131, ze dne 14. 5. 2019. A poměrně velký rozsah odůvodnění, jež žalovaný věnoval nákladovému výroku, označil za nestandardní, neboť se žalovaný měl spíše zabývat odůvodněním meritorního výroku ve věci.
11. Žalobce namítal nesprávné právní posouzení přiznaných nákladů řízení v případě účasti jeho zmocněnce na jednání senátu poradní komise a seznámení se spisovým materiálem dne 14. 11. 2014 a dne 11. 5. 2015. Byl přesvědčen, že tyto úkony nelze sloučit a posuzovat jako jeden úkon právní služby. Poukázal na to, že účast na jednání senátu poradní komise je upravena v § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu a úkon seznámení se se správním spisem zase v § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu. Již ze znění advokátního tarifu je tak zřejmé rozlišení obou úkonů, jelikož se jedná o úkony právní služby svou povahou odlišné, o čemž svědčí i skutečnost, že v protokole je časově ohraničeno, kdy ke kterému z nich docházelo. Pokud žalovaný na podporu svého názoru uvedl, že oba úkony trvaly dohromady 1 hodinu, měl za to, že délka jejich trvání není pro jejich určení rozhodná, jelikož ani u jednoho z dotčených úkonů není stanovena minimální délka trvání. V této souvislosti poukázal na to, že i soudu musí být z praxe známo, že seznámení se spisem probíhá formou fotografování příslušného materiálu účastníkem a následné studium materiálu se odehrává mimo soudní prostory. Za nerozhodné považoval i skutečnost, že jsou zápisy o obou úkonech právní služby obsaženy v jednom protokole.
12. Nesouhlasil ani s tím, že mu byla žalovaným za podání ze dne 17. 4. 2015 přiznána mimosmluvní odměna pouze ve výši ½. Zdůraznil, že podání bylo zasláno žalovanému v reakci na jeho výzvu v přípisu ze dne 3. 4. 2015. Ohradil se proti názoru žalovaného, že podání ze dne 17. 4. 2015 neodpovídá obsahem a kvalitou podání ve věci samé; měl za to, že žalovanému nepřísluší hodnotit kvalitu poskytovaných právních služeb žalobci. Uzavřel, že podání ze dne 17. 4. 2015 je vyjádřením ve věci samé a lze za něj proto požadovat náhradu nákladů řízení v plné výši.
13. Namítal, že náhrada cestovních výdajů a za promeškaný čas strávený zmocněncem žalobce cestami ze sídla jeho advokátní kanceláře do místa úkonu právní služby byly žalovaným nezákonně sníženy a neodpovídají tak reálně vynaloženým nákladům. Žalobce nárokoval tyto výdaje za cesty vykonané ve dnech 14. 11. 2014, 11. 5. 2015 a 20. 5. 2019. S poukazem na žalobou napadené rozhodnutí potvrdil, že co se týče cesty dne 14. 11. 2014, tato byla uplatněna v daném řízení nedopatřením. Ale cesty vykonané ve dnech 11. 5. 2015 a 20. 5. 2019 byly nárokovány oprávněně a v odpovídající výši. Předně nesouhlasil s tím, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k nepřiznání náhrady výdajů za cestu uskutečněnou dne 11. 5. 2015; oproti tomu se žalovaný v odůvodnění vyjádřil k žalobcem nenárokováné cestě dne 28. 5. 2015. Přičemž jedná-li se o chybu v psaní data uskutečněné cesty, namítal, že žalovaný

blíže neobjasnil své tvrzení o tom, že zmocněnec žalobce měl mít v období od 9. 2. 2015 do 8. 3. 2018 zřízenou pobočku advokátní kanceláře v Praze. Uvedl, že ze spisového materiálu tato skutečnost nevyplývá. Pripustil, že se jej žalovaný na jeho pobočku v Praze písemně dotazoval, na což žalobce odpověděl, že pobočku své kanceláře v Praze měl zřízenou jen jako občasnou v roce 2015. Údaj v evidenci ČAK o pobočce označil za irelevantní, neboť v ní nevykonával advokacii nepřetržitě, a je zřízena bez vztahu k předmětným věcem. Žalovaný však toto sdělení žalobce záměrně opominul, čímž byl žalobce zkrácen na právu na náhradu nákladů řízení. Poukázal i na to, že advokacii v době rozhodné vykonával samostatně, tudíž nemohl „sedět na dvou židlích v Praze a Písku současně“. Dále vysvětlil, že i v době, kdy byla pobočka zmocněnce žalobce zřízena v Praze, vykonával činnost v sídle kanceláře v Písku. Na úkony právní služby činěné mimo sídlo své kanceláře vždy dojížděl, tudíž pobočka v Praze nebyla užívána pro poskytování právních služeb žalobce a náhrada cestovních výdajů by měla být zmocněnci vyplacena v plné výši. K odkazu žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 5 Ad 22/2014, ze dne 9. 2. 2018 uvedl, že se jedná o jiného klienta, který byl zmocněncem žalobce zastoupen a mezi tímto klientem a zmocněncem byla nastolena jiná pravidla poskytování právní služby, jež není s ohledem na povinnost mlčenlivosti zmocněnec žalobce oprávněn specifikovat. Poté žalobce ocitoval odůvodnění nákladů řízení dvou rozsudků Městského soudu v Praze senátu 11 A s tím, že v nich byla zmocněnci žalobce přiznána náhrada cestovních výdajů v roce 2017 a 2019 za cestu z Písku do Prahy a zpět.

14. Taktéž žalobce nesouhlasil s výší přiznané náhrady cestovních výdajů a promeškaného času zmocněnci žalobce za cestu učiněnou z Písku do Prahy a zpět dne 20. 5. 2019. Náhradu této cesty nárokoval za 240 ujetých kilometrů, přesto mu žalovaný přiznal náhradu pouze za 172 ujetých kilometrů. Žalovaný totiž vyšel nesprávně z plánovače těchto tras na webových portálech, což jsou toliko ideální trasy, které nezohledňují dopravní komplikace a aktuální dopravní situaci. Dále žalovanému vytkl, že zapomněl zohlednit trvalý nedostatek parkovacích míst před sídlem advokátní kanceláře zmocněnce žalobce, čímž je nucen parkovat v docházkové vzdálenosti od sídla kanceláře; rovněž žalovaný nezohlednil množství rezidenčních parkovacích zón a zákazů státní v přímé blízkosti místa konání úkonu právní služby. Zmocněnec žalobce tak byl objektivními okolnostmi donucen ujet trasu delší než je žalovaným stanovená ideální trasa.
15. Namítal i nesprávný postup žalovaného při výpočtu času, který zmocněnec žalobce strávil přesunem ze sídla své advokátní kanceláře do místa úkonu právní služby. Dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu měl žalovaný při výpočtu náhrady za promeškaný čas přihlídnout k aktuální dopravní situaci a nikoli vycházet z průměrné doby trvání cesty prostřednictvím internetového portálu.
16. Nesouhlasil ani s přepjatě formalistickým posouzením náhrad prokázaných jízdních výdajů správními orgány, jelikož advokát nemá být zatížen povinností prokazovat každý ujetý kilometr trasy, když uskutečnění cest vyplývá ze spisového materiálu. Požadavky správních orgánů tak označil za nerealizovatelné a šikanózní.
17. Žalobce žalovanému vytkl i to, že ve vztahu k cestě vykonané zmocněncem dne 20. 5. 2019 nesprávně stanovil místo, ze kterého na úkon právní služby ke správnímu orgánu

vycestoval. Pobočka v Čimelicích je totiž taktéž jen občasná a navíc se nacházela a dosud se nachází v rekonstrukci, tudíž ji nelze plně využívat.

18. Namítal, že dne 20. 4. 2019 byla na komunikaci I/4 dopravní uzavírka a zmocněnec žalobce tak byl nucen využít objízdné trasy přes Mirovice, Slavkovice, Rakovice. Objízdná trasa byla delší a promítla se i v celkové délce cesty, když se zde tvořily kolony. Objízdnou trasu musel zmocněnec využít i v případě jízdy z Čimelic do Prahy. Nutnost využití objízdné trasy však nebyla jakkoli v žalobou napadeném rozhodnutí zohledněna, čímž došlo k porušení povinnosti správních orgánů zjišťovat z úřední povinnosti veškeré podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci.
19. Žalobce navrhoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí v napadeném výroku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 12. 2019 odmítl veškeré žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že nese odpovědnost za hospodárné nakládání s finančními prostředky České republiky. Uvedl, že v daném řízení senát poradní komise byl ustanoven dne 15. 8. 2014 a všech jeho jednání konaných ve dnech 14. 11. 2014 a 11. 5. 2015 se zmocněnec žalobce zúčastnil. Upozornil na to, že žalobce je příslušníkem policie a veškeré vnitřní předpisy jsou mu k dispozici ve vnitřním PC systému (kde lze interní akty vyhledávat). Nad to zmocněnec žalobce má tyto interní akty rovněž k dispozici, jelikož je po správních orgánech vyžaduje téměř v každém správním řízení. Žalovaný setrval i na názoru, že žalobce je povinen správním orgánům prokázat skutečnosti týkající se dopravy do místa právního úkonu, navíc by tyto měly být evidovány v klientském spise, tudíž by jejich účelnost měla být ze strany zmocněnce bez problémů prokázána.
21. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
22. V replice ze dne 4. 10. 2021 žalobce upozornil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 As 61/2019 – 72, v němž se tento soud ztotožnil s názorem žalobce, že není rozhodující, zda advokát cestoval do místa právního úkonu ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky; zásadně bude advokát uplatňovat náhradu cestovních výdajů právě ze sídla své kanceláře.
23. Žalobce soudu zaslal vyjádření ze dne 4. 11. 2021, v němž odmítl obranu žalovaného, že již další, než žalobcem navštívená jednání senátu poradní komise, nebyla v řízení konána. Odkázal na § 194 zákona o služebním poměru s tím, že pokud je uvedené tvrzení žalovaného pravdivé, pak správní orgány zatížily řízení podstatnou procesní vadou, která má za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Na podporu žalobní námitky, v níž sporoval postup správních orgánů, které mu nepředložily na požádání vnitřní předpisy upravující postup jednání senátu poradní komise, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2014, č. j. 4 As 168/2014 – 74. Dále nesouhlasil s názorem správních orgánů, že mělo být povinností zmocněnce prokazovat správním orgánům objížděky na silnicích, jelikož tyto jsou z úřední povinnosti správním orgánům známy, když jsou právě jejich rozhodnutím stanoveny. Navíc v některých typech správních řízení správní orgány vycházejí ze svých znalostí objížděk, a proto není dán spravedlivý

důvod k tomu, aby v nyní posuzované věci správní orgány z informací, jimiž disponují, nevycházely.

24. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na v žalobě uplatněné žalobní námitky. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním názoru a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě.
25. Soud k důkazu přečetl následující listiny: mailový dopis ze dne 9. 1. 2019 zaslaný právním zástupcem žalobce správnímu orgánu s vysvětlením, že pobočka jeho advokátní kanceláře v Praze byla zřízena a provozována v roce 2015; sdělení Ředitelství silnic a dálnic k opravě a objížděce na komunikaci I/4, Nerestce, v době od 12. 3. 2019 až 13. 9. 2019; dopis České advokátní komory ze dne 3. 1. 2019, jímž bylo správnímu orgánu sděleno, že sídlo advokátní kanceláře žalobce je v Písku, od 9. 2. 2015 do 8. 3. 2018 měl zřízenou pobočku své advokátní kanceláře v Praze a od 22. 3. 2018 v Čimelicích. Dokazování bylo soudem provedeno bez námitek účastníků.

III.

Posouzení žaloby

26. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
27. Žaloba je důvodná.
28. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
29. Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, *jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká. Podle odstavce 1 citovaného ustanovení, při náhradě výdajů a poskytování odměn znalcům a tlumočnickům se postupuje podle zvláštního právního předpisu.*
30. Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu, *mimosmluvní odměna náleží za každý z těchto úkonů právní služby: a) převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, b) první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, c) další porada s klientem přesahující jednu hodinu, d) písemné podání nebo návrh ve věci samé, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé, e) účast při vyšetřovacích úkonech v přípravném řízení, a to každé započaté dvě hodiny, f) prostudování spisu při skončení vyšetřování, a to každé započaté dvě hodiny, g) účast při úkonu správního nebo jiného orgánu, účast na jednání před soudem nebo jiným orgánem, a to každé započaté dvě hodiny, h) sepsání právního rozboru věci, i) jednání s protistranou, a to každé dvě započaté hodiny, j) návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu před zahájením řízení, odvolání proti rozhodnutí o*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

předběžném opatření a vyjádření k nim, k) odvolání, dovolání, návrh na obnovu řízení, žaloba pro zmatečnost, popřípadě stížnost proti rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení a vyjádření k nim, l) podnět k podání stížnosti pro porušení zákona a vyjádření ke stížnosti pro porušení zákona, m) sepsání listiny o právním jednání.

31. Podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu, *mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny náleží za každý z těchto úkonů právní služby: a) návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení, návrh na zajištění důkazu nebo dědictví, b) návrh na opravu odůvodnění rozhodnutí, na odstranění následků zmeškání lhůty a na změnu rozhodnutí odsuzujícího k plnění v budoucnu splatných dávek nebo k plnění ve splátkách, c) odvolání proti rozhodnutí, pokud nejde o rozhodnutí ve věci samé, a vyjádření k takovému odvolání, d) návrhy a stížnosti ve věcech, ve kterých se rozhoduje ve veřejném zasedání, a vyjádření k nim, s výjimkou odvolání, návrhu na obnovu řízení a podnětu ke stížnosti pro porušení zákona, e) jde-li o výkon rozhodnutí, za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, za sepsání návrhu na zahájení řízení, vyjádření k návrhu, zastupování při jednání a sepsání odvolání proti rozhodnutí, f) účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, g) účast při přípravě jednání 1d), h) jednoduchá výzva k plnění.*
32. Podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu, *za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší.*
33. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu, *advokátu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby, zejména na soudní a jiné poplatky, cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, znalecké posudky a odborná vyjádření, překlady, opisy a fotokopie. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení, advokát se může s klientem dohodnout na přiměřené paušální částce jako náhradě veškerých nebo některých hotových výdajů, jejichž vynaložení se předpokládá v souvislosti s poskytnutím právní služby. Klient pak při vyúčtování nemůže požadovat specifikaci těchto hotových výdajů a advokát nemůže požadovat náhradu těch hotových výdajů, o něž byla dohodnutá paušální částka překročena. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce jako náhradě výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné, činí tato částka 300 Kč na jeden úkon právní služby.*
34. V dané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobci nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru dle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru náleží; žalovaný jej žalobci přiznal žalobou napadeným výrokem. Sporným však mezi účastníky byla oprávněnost a výše jednotlivých žalobcem uplatněných položek náhrad nákladů řízení.
35. Soud předesílá, že žalobcem v žalobě provedené vymezení předmětu řízení (napadením toliko nákladového výroku rozhodnutí žalovaného) ovlivňuje i rozsah námitek, jimiž je soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen se zabývat. Tedy v dané věci je soud povinen se zabývat toliko těmi námitkami, jimiž žalobce brojil proti závěrům žalovaného týkajících se samotné náhrady nákladů správního řízení a případně tvrzeným nedostatkům v jeho procesním postupu, jež mohly vyústit v nezákonnost nákladového výroku napadeného rozhodnutí. Naopak nebylo a nemohlo být v dané věci úkolem soudu posuzovat důvodnost těch námitek, jimiž žalobce poukazoval

na nezákonnost, nesprávnost či vady procesního postupu žalovaného bez souvislosti k napadenému nákladovému výroku.

36. S ohledem na výše uvedené se tak soud v žalobě vznesenými námitkami, jimiž žalobce nesporoval správnost odůvodnění týkající se nákladového výroku nebude pro nadbytečnost blíže zabývat. Tyto námitky byly navíc žalobcem uplatněny toliko v obecné rovině a soudem byly shrnuty v bodě 7 tohoto rozsudku; soud k nim toliko v krátkosti poznamenává, že postup žalovaného, který za situace, kdy vrací prvostupňovému správnímu orgánu věc zpět k novému rozhodnutí, a sám se již věcným vypořádáním námitek žalobce nezabývá, shledává plně v souladu se zákonem a zcela logickým. Taktéž námitka promlčení vztahující se k požadavkům žalobce na doplatky za nařízený výkon služby přesčas, o nichž rozhodl žalovaný zrušujícím výrokem pod bodem I. žalobou napadeného rozhodnutí, nemá souvislost s nákladovým výrokem, a proto soud opět neshledává pochybení na straně žalovaného, že se k této námitce nevyjádřil; uvedený postup žalovaného je nad to souladným se zásadou rychlosti a hospodárnosti správního řízení.
37. Námitky žalobce směřující proti postupu senátu poradní komise nemíří zcela mimo předmět tohoto řízení, neboť je zřejmé, že senát poradní komise se podílel na projednání návrhu celého žalobou napadeného rozhodnutí, tj. i nákladového výroku. K výtce žalobce, že byl ze strany žalovaného přizván jen na jednání senátu poradní komise ve dnech 14. 11. 2014 a 11. 5. 2015, soud uvádí, že z obsahu správního spisu a ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by k dalšímu jednání senátu poradní komise v dané věci vůbec došlo. Soud jen připomíná, že senát poradní komise je toliko poradním orgánem a jeho návrh má pouze doporučující charakter; poradní komise tedy není orgánem, který sám o opravném prostředku rozhoduje. Dále soud v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014 - 69, v němž bylo konstatováno, že z žádného ustanovení zákona o služebním poměru nevyplývá, že by měl účastník právo na doplnění senátu poradní komise zabývajících se jím podaným opravným prostředkem proti rozhodnutí služebního funkcionáře. Uvedené právní názory Nejvyššího správního soudu, lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc, soud tak má námitku žalobce, kterou nesouhlasil se svou neúčastí na jednání senátu poradní komise za zcela nedůvodnou. Soudu není ani zřejmé, jaká je souvislost mezi žalobcem tvrzenými procesními vadami (nepřizvání na jednání) a výší přiznaných nákladů řízení. Žalobce chtěl zřejmě tímto poukazem na procesní pochybení, jichž se měl žalovaný dopustit, zdůraznit, že v případě řádného postupu žalovaného by se zúčastnil jednání senátu poradní komise, tudíž by na náhradu nákladů řízení účtoval další úkony právní služby. Tato úvaha však pro posouzení věci není relevantní, neboť náhrada nákladů řízení je přiznána pouze za úkony právního zástupce, které byly fakticky vykonány.
38. Námitku žalobce o nezpřístupnění vnitřních předpisů upravujících jednání senátu poradní komise soud shledal ryze účelovou, když žalobce je jakožto příslušník Policie ČR oprávněn a i povinen se s veškerými vnitřními předpisy Policie ČR seznámit a řídit se jimi. Navíc žalobce ani netvrdil a nenámítal, jakým konkrétním způsobem byl dotčen na svých právech tvrzeným neposkytnutím požadovaných vnitřních předpisů. Navíc soudu opět není zřejmé, jaká je souvislost mezi žalobcem tvrzenými procesními vadami (nepředání vnitřních předpisů) a výší přiznaných nákladů řízení. K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu ze dne 21. 11. 2014, č. j. 4 As 168/2014 – 74, soud uvádí, že jej ve vztahu k uplatněné námitce shledal nepřiléhavým, jelikož v Nejvyšší správní soud se v něm nezabýval otázkou poskytnutí či neposkytnutí vnitřních předpisů jednání senátu poradní komise a ani se k ní nevyjádřil.

39. Taktéž výtka či spíše podiv žalobce nad tím, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve velkém rozsahu věnoval nákladovému výroku na úkor odůvodnění zrušujícího výroku pod bodem I. rozhodnutí, soud shledal ryze účelovou. Soud je přesvědčen, že žalovaný postupoval naprosto logicky a správně, když se zaměřil na odůvodnění výroku pod bodem II. svého rozhodnutí, neboť jen tento výrok je *de facto* konečným výrokem. Pokud žalobce namítal, že nárok na náhradu nákladů řízení uplatnil řádně a včas, soud konstatuje, že o těchto skutečnostech nebylo v řízení sporu; ostatně právě proto žalovaný přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výroku pod bodem II. žalobou napadeného rozhodnutí.
40. Následně žalobou uplatněné námitky žalobce směřovaly proti právnímu posouzení oprávněnosti žalobcem, resp. jeho zmocněncem, nárokováním položkám nákladů řízení a jejich vyčíslení. Soud předně konstatuje, že správní soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že na řízení vedené podle zákona o služebním poměru, v tomto případě řízení o doplatek služebního příjmu za nařízený výkon služby přesčas, a na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá primárně speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru, konkrétně v § 177 zákona o služebním poměru, přičemž podpůrně by bylo možno aplikovat ustanovení subsidiárně použitelného správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 3 Ads 133/2012 - 19). Pravidlo obsažené v odstavci 1 uvedeného ustanovení přitom obsahově odpovídá obecnému pravidlu vyplývajícímu z § 79 odst. 3 správního řádu a stanoví, že si každý sám hradí své vlastní náklady řízení, včetně případných nákladů spojených se zastoupením účastníka. Jedinou zákonem předvídanou výjimkou jsou pak řízení vedená podle zákona o služebním poměru, jež jsou výslovně zmíněna v ustanovení § 177 odst. 2 tohoto zákona; v těchto typech řízení má účastník řízení v případě procesního úspěchu nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Jedním z takových případů řízení, v němž se pravidlo náhrady nákladů řízení procesně úspěšnému účastníku řízení uplatní, je přitom právě odvolací řízení. Platí tedy, že byl-li účastník řízení o odvolání (alespoň zčásti) procesně úspěšný, má právu na náhradu nákladů řízení, které v řízení účelně vynaložil, a to včetně případných nákladů právního zastoupení advokátem.
41. Mezi žalobcem a žalovaným není v posuzovaném případě sporným, že žalobce byl v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí procesně úspěšný (viz výrok I. žalobou napadeného rozhodnutí) a že mu tedy nárok na náhradu nákladů tohoto řízení svědčí. Jak bylo uvedeno výše, účastníci se neshodují v tom, zdali byl žalovaný povinen nákladovým výrokem přiznat náhradu nákladů v jiné (vyšší) výši.
42. První žalobcem sporovanou položkou žalovaným přiznané náhrady nákladů byla ta, v níž žalovaný započtl žalobci jako jeden úkon právní služby jak jeho účast na jednání senátu poradní komise dne 14. 11. 2014, tak jeho seznámení se se spisovým materiálem v ten samý den. Soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž soud jednoznačně konstatoval, že nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený zástupce

provádí na počátku zastupování v řízení, je třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a nikoliv za samostatný úkon právní služby (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008-40). Taktéž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. ledna 2016, č. j. 9 Ads 265/2015 – 13, k úkonu právní služby - nahlížení do spisu uvedl, že: „[t]uto činnost je třeba považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu. V daném případě se jedná o nezbytný krok na počátku zastupování v řízení o žalobě, aby se ustanovený advokát s věcí seznámil; nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním např. trestního spisu dle citovaného ustanovení advokátního tarifu, k němuž dochází v průběhu trestního řízení, a to po skončení jeho přípravné fáze. Ostatně stejný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 – 40. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2018, č. j. 8 As 284/2017 – 105, v němž: „Nejvyšší správní soud neuznal jako úkon právní služby nahlížení do spisu. Takový úkon není v AT výslovně uveden. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 6 Azs 177/2005-50, uvedl, že podle AT odměna za nahlížení do spisu nenáleží.“ Ve světle citované judikatury tak má soud za to, že žalovaný neměl zmocněnci žalobce jako úkon právní služby přiznat nahlížení do spisu na počátku a ani v průběhu řízení, nýbrž až úkon nahlížení do spisu před skončením řízení dne 20. 5. 2019.

43. Dle názoru soudu má žalobce pravdu v tom, že nelze úkon nahlížení do spisu při skončení řízení pojmově sloučit s úkonem spočívajícím v účasti na jednání správního orgánu. Již z jazykového textu § 11 odst. 1 advokátního tarifu je zřejmé, že obsahuje (taxativní) výčet jednotlivých účtovatelných úkonů právní služby, a pokud tedy jsou jednání spočívající v prostudování spisu při skončení vyšetřování (zde při skončení řízení) a účast na úkonu správního orgánu (zde účast na jednání senátu poradní komise) zařazena samostatně pod jednotlivá písmena f) a g), znamená to, že každé z těchto jednání je samostatným úkonem, za něž náleží mimosmluvní odměna. Žalovaný dle názoru soudu sice nesprávně posuzoval jednotlivé úkony nahlížení do spisu, jako úkony za které lze přiznat odměnu dle advokátního tarifu, přesto tím, že je sloučil dohromady s účastí zmocněnce na jednání (byť opět nesprávně), však co se týče výsledného počtu přiznaných položek odměny zmocněnce [za účast na jednání senátu poradní komise ve dnech 14. 11. 2014 a 11. 5. 2015, a za seznámení se zmocněnce se spisovým materiálem při skončení řízení dne 20. 5. 2019], mu byla správně účtována odměna za 3 úkony právní služby dle advokátního tarifu, tj. ve stejném počtu jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce tak v tomto případě nebyl nesprávným hodnocením úkonů právní služby žalovaným zkrácen na svých právech, jelikož v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.
44. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že mu bylo za podání ze dne 17. 4. 2015 žalovaným přiznána mimosmluvní odměna jen ve výši ½. Soud ze správního spisu zjistil, že podáním ze dne 17. 4. 2015 zmocněnec žalobce správnímu orgánu na jeho výzvu sdělil zájem účastnit se jednání senátu poradní komise a uplatnil práva dle § 174 zákona o služebním poměru. V tomto případě soud vyšel z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. listopadu 2020, sp. zn. III. ÚS

402/20, v němž Ústavní soud uvedl, že: „... se nemůže ztotožnit s Nejvyšším soudem v názoru, že účastník řízení před obecnými soudy se nemusí k výzvě soudu vyjadřovat v případě, že dovolání trpí vadami, potažmo že náklady na zastoupení nejsou v takovém případě účelně vynaloženy. Naopak se Ústavní soud přiklání k názoru, že posouzení přípustnosti dovolání, a to ať už toto posouzení má záviset na hodnotící úvaze soudu o naplnění předpokladů přípustnosti podle § 237 o. s. ř., nebo jen na posouzení naplnění zákonných náležitostí dovolání podle § 241a odst. 2 o. s. ř., je zásadně věcí soudu. Tím spíše nemůže být účastník dovolacího řízení sankcionován nenahrazením nákladů spojených s podáním vyjádření, dospěje-li teprve v návaznosti na již provedené úkony soud k závěru, že dovolání není přípustné. Takový přístup by mohl vést k absurdnímu důsledku, že zvítězí straně budou nahrazeny náklady pouze za některé úkony v řízení, neboť měla dopředu vědět, že bude úspěšná, pročez na výzvy soudu nemusela, zcela nesmyslně ve svém vlastním zájmu, reagovat. Postup, jímž Nejvyšší soud dospěl bez náležitého odůvodnění k závěru, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení tak obsahuje prvky svévole a ústí v porušení stěžovatelčina práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. V důsledku majetkové újmy na straně stěžovatelky, která vynaložila k výzvě soudu náklady spojené s povinným zastoupením advokátem, které jí i přes úspěch ve věci nebyly v rozporu s judikaturou Ústavního soudu nahrazeny, má tento postup za následek vyloučení stěžovatelčina legitimního očekávání (srov. bod 13), a proto i porušení jejího práva na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny.“ Soud s ohledem na shora uvedené konstatuje, že pokud byl žalobce správním orgánem vyzván ke sdělení, zdali má zájem v řízení uplatnit určitá práva, a zmocněnec žalobce na výzvu, veden úmyslem být v řízení úspěšný, řádně reagoval a srozumitelným způsobem, sice stručným, nicméně zcela dostatečným, odpověděl, pak nelze na jeho odpověď v podání ze dne 17. 4. 2015 nahlížet optikou § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a posuzovat ji jako podání ve věci samé, když se z podstaty věci jednalo o podání procesní povahy. Soud zastává názor, že podání ze dne 17. 4. 2015 bylo účelným podáním k řádnému uplatnění procesních práv žalobce v řízení, proto, byť se nejednalo o obsahově náročné sdělení zmocněnce, náleží žalobci za dané podání mimosmluvní odměna v neponížené výši. Žalovaný tak v dané věci pochybil, neboť žalobci přiznal za vyjádření ze dne 17. 4. 2015 mimosmluvní odměnu ve snížené (poloviční) výši, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech, jelikož v důsledku přiznání nižší výše nákladů řízení bylo do jeho právní sféry negativním způsobem definitivně zasaženo.

45. Žalobce taktéž namítal, že žalovaný nesprávně stanovil i výši cestovní náhrady za cesty zmocněnce žalobce z místa sídla jeho advokátní kanceláře v Písku do Prahy, tedy do místa konání úkonu. Žalobce ve správním řízení nárokoval výdaje za cesty vykonané ve dnech 14. 11. 2014, 11. 5. 2015 a 20. 5. 2019. V žalobě žalobce připustil, že cestu dne 14. 11. 2014 nárokoval neoprávněně. Nicméně u dvou zbývajících cest vykonaných dne 11. 5. 2015 a dne 20. 5. 2019 setrval na námitce nesprávně vypočítané (ponížené) vzdálenosti, jelikož v těchto dnech jel do místa konání úkonu v Praze ze sídla své advokátní kanceláře v Písku a nikoli z míst, kde měl či dosud má pobočku své advokátní kanceláře. Soud připomíná, že žalobci za cestu dne 11. 5. 2015 nebyla žalovaným přiznána finanční náhrada za jízdné a za promeškaný čas vůbec s tím, že zmocněnec měl v této době zřízenou pobočku advokátní kanceláře v Praze; a v případě cesty dne 20. 5. 2019, mu byla žalovaným přiznána finanční náhrada jízdného a za promeškaný čas jen z pobočky advokátní kanceláře zmocněnce žalobce v Čimelicích (umístěné blíže k Praze). Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 As 61/2019 – 72, v němž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem žalobce, že není rozhodující, zda advokát cestoval do místa právního úkonu ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky, když: „*... Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku, dle které měla žalobci náležet náhrada jízdních výdajů za nejkratší trasu k místu konání úkonu, tedy z pobočky advokátní kanceláře v Čimelicích, a nikoliv ze sídla advokátní kanceláře v Písku. Předně poznamenává, že v současné době má zástupce žalobce advokát Mgr. Václav Strouhal sídlo v Čimelicích. V době rozhodování městského soudu však měl sídlo na adrese Přátelství 1960, Písek. Advokátní tarif neupravuje otázku, zda pro účely náhrady jízdních výdajů advokáta, je rozhodné jeho sídlo či pobočka. Pouze v § 13 odst. 5 stanovuje, že není-li o výši náhrady cestovních výdajů dohodnuto jinak, řídí se výše této náhrady právními předpisy o cestovních náhradách. Tímto předpisem je myšlen zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který v § 157 odst. 3 zakotvuje pravidlo, dle kterého přísluší zaměstnanci za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, použije-li na žádost zaměstnavatele silniční motorové vozidlo s výjimkou vozidla poskytnutého zaměstnavatelem. Z citovaného ustanovení je pro účely náhrady jízdních výdajů, které advokát účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu), rozhodující, že je poskytována jednak základní náhrada za každý 1 km jízdy, která reflektuje faktické opotřebení vozidla, jednak náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Z výše uvedeného tak vyplývá, že advokátovi náleží náhrada jízdních výdajů, které odpovídají skutečně ujeté vzdálenosti, pakliže prokáže, že je účelně vynaložil v souvislosti s poskytnutím právní služby. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, musí mít advokát na území České republiky sídlo, které se zapisuje do seznamu advokátů. Lze proto předpokládat, že advokát primárně bude uplatňovat náhradu cestovních výdajů právě z jeho sídla, neboť tak může efektivně doložit, jaká byla ujetá vzdálenost do místa poskytnutí právní služby. Obdobně § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu váže náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby na sídlo nebo bydliště advokáta. Nicméně není rozhodující, zda advokát cestoval ze sídla advokátní kanceláře nebo z její pobočky. Bylo by nepraktické vázat poskytnutí cestovních výdajů na jedno pevně dané místo, neboť někdy může advokát cestovat ze sídla a jindy z pobočky jeho advokátní kanceláře. Záleží potom na něm, aby prokázal, že cestoval z místa odlišného od jeho sídla zapsaného v seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou. Pokud jde o otázku prokazování skutečně ujeté vzdálenosti, je třeba zdůraznit, že podle čl. 4 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesioniální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), mají být projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie nikoliv vědomě nepravdivé. Pakliže nevyjdou v řízení najevo skutečnosti, které by zpochybnilly tvrzení advokáta o skutečně ujeté vzdálenosti, pak není důvod pochybovat o tom, že jízdní výdaje v tvrzeném rozsahu skutečně vynaložil. Ukázalo-li by se totiž, že vědomě uváděl nepravdu, hrozilo by mu případně kárné řízení.*

V nyní projednávané věci stěžovatel toliko uvedl, že by měla být náhrada jízdních výdajů poskytnuta v rozsahu Praha – Čimelice, neboť pobočka advokátní kanceláře zástupce žalobce se nachází blíž k místu konání jednání městského soudu než sídlo v Písku. Nijak však nezpochybnil tvrzení zástupce žalobce, že cesta byla vykonána z Písku, ani za tímto účelem nenavrhl žádné důkazy. Za této situace proto nelze než dospět k závěru, že skutečně ujetá vzdálenost odpovídala zástupcem žalobce tvrzené cestě mezi městským soudem a sídlem v Písku.“

46. Ve světle shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tak zřejmé, že žalovaný nesprávně zmocněnci žalobce krátil finanční náhradu jízdního a za promeškaný čas uplatněné jím za cesty ze sídla advokátní kanceláře v Písku do místa konání úkonu v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Praze, když ze správního spisu nevyplývá ničeho, z čeho by bylo lze usuzovat na pochybnosti ohledně tvrzení zmocněnce, že dotčené cesty vykonal z adresy sídla své kanceláře a nikoli z poboček. Soud tedy shledal důvodnou i námitku žalobce, že mu měla být žalovaným za cesty vykonané dne 11. 5. 2015 a dne 20. 5. 2019 přiznána náhrada nákladů uplatňovaná za ujetí vzdálenosti ze sídla jeho advokátní kanceláře v Písku do místa konání úkonu v Praze. Žalovaný tak v dané věci pochybil, neboť žalobci přiznal finanční náhradu jízdného a za promeškaný čas ve snížené výši, čímž byl žalobce opět zkrácen na svých právech, jelikož v důsledku přiznání nižší výše nákladů řízení bylo do jeho právní sféry negativním způsobem definitivně zasazeno.

47. S ohledem na výše uvedené právní posouzení věci, kdy soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nezákonné (viz body 44 a 46 rozsudku), se soud již pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními námitkami žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Lze tak uzavřít, že žalovaný při stanovení náhrady nákladů řízení žalobce postupoval v rozporu s příslušnými právními předpisy, neboť v případě vyjádření ze dne 17. 4. 2015 a finančních náhrad jízdného a za promeškaný čas strávený na cestách konaných ve dnech 11. 5. 2015 a dne 20. 5. 2019, nezákonně snížil žalobcem požadovanou náhradu hotových výdajů, proto soud postupoval soud podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku.
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč a náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření žalobce ze dne 29. 9. 2021, účast na ústním jednání dne 8. 11. 2021), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $4 \times 3.100 \text{ Kč} = 12.400 \text{ Kč}$; čtyři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. $4 \times 300 \text{ Kč} = 1.200 \text{ Kč}$, náklady za jízdné advokáta k soudnímu jednání z Čimelic do Prahy a zpět (osobním automobilem X, registrační značky X, při celkové ujeté vzdálenosti 84,5 km, průměrné spotřebě motorové nafty 5 l / 100 km při ceně nafty 33,90 Kč / l a sazbě základních náhrad 4,4 Kč / km dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad) ve výši 1 030,10 Kč (§ 13 odst. 1, odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náklady za čas advokáta strávený cestou k soudnímu jednání z Čimelic do Prahy a zpět ve výši 600,- Kč (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí částku 14 030,10 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jeho právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. listopadu 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.